

Navnene paa deres Medansøgere at vide, men at paagældende Styrelses Samtykke bør indhentes, før Offentliggørelse af Ansøgenes Navne finder Sted.

Det foreslaas, at Ansøgningsfristen i Almindelighed ikke maa være mindre end 14 Dage. Men herfra bør der dog kunne gøres Undtagelser, idet der i særlige Tilfælde kan være Nødvendighed for at besætte en Stilling med kortere Varsel.

Til § 3.

Der foreslaas i denne Paragraf en almindelig Regel om, at Tjenestemanden er forpligtet til selv at overholde og i Udførelsen af sine Tjenestehandlinger at paase Overholdelsen af de for hans Stilling og øvrige Forhold givne Love, Anordninger og Forskrifter og til at vise en Opræden baade i og udenfor Tjenesten, som er Stillingen værdig. En saadan Bestemmelse findes i adskillige andre Landes Lovgivning, men har ikke tidligere været optaget i dansk Lov. Hvad angaar Tjenestemandens Opræden udenfor Tjenesten, er det naturligvis ikke Tanken, at der skal udøves Skøn over Tjenestemandens private Forhold, men Bestemmelsen sigter kun paa, hvad der vedrører Stillingen.

Til § 4.

Der paalægges i denne Paragraf Tjenestemanden en Tavshedspligt, dels i saadanne Tilfælde, hvor Hemmeligholdelse ifølge Sagens Natur er nødvendig, dels naar en saadan Pligt er ham paalagt af hans overordnede. Denne Tavshedspligt ophører ikke med Udtræden af Statstjenesten.

Det har i Kommissionen i Forbindelse med denne Paragraf været drøftet, om det vilde være formaalstjenligt at fastslaa, at en Tjenestemand ikke var berettiget til uden Tilladelse fra sine overordnede, og uden at han retslig beordredes dertil, som sagkyndig at afgive Erklæringer. En saadan Bestemmelse findes i enkelte andre Landes Tjenestemandsløvgivning, og under Behandlingen af Lovforslaget om Statstjenestemænds indtægtsgivende Bivirksomheder i 1911—13 blev det vedtaget i Landstinget at indføje en tilsvarende Bestemmelse i

nævnte Lov. I Folketinget var der dog ikke Stemning for at opretholde Bestemmelsen, og Kommissionen finder ogsaa, at en saadan Regel ikke er paakrævet, ja at den i adskillige Tilfælde kan virke som et unødvendigt Indgreb i Ytringsfriheden.

Til § 5.

Paragraffen svarer til § 3 i Loven af 26. Marts 1870, hvilken Paragraf lyder saaledes: »De Embeds- og Bestillingsmænd, som ansættes med Lønninger, der er fastsatte i Lønningslove, er pligtige til at underkaste sig de Forandringer i deres Embedsforretnings Omfang og Beskaffenhed, som senere maatte blive bestemt, uden at det er fornødent, at noget dertil sigtende Forbehold er optaget i deres Bestallinger eller Beskikkelsesbreve«.

Til § 6.

Tanken om helt at gaa bort fra den kongelige Udnævnelse har ikke fundet Tilslutning i Kommissionen. Dels har man ment, at en *principiel* Ændring af dette berørte en Rettighed, som er hjemlet i Grundloven, dels er det blevet fremhævet, at det især for Tjenestemænd, som staar i direkte Rapport til en Minister, kunde være af Betydning, at vedkommende var indsat i sin Stilling ved en kongelig Udnævnelse. Men dernæst er det gjort gældende, at det i almindelighed maa anses som naturligt, at en Statshandling som Udnævnelsen til vigtige Embedsstillinger foretages af Statsoverhovedet.

Under Hensyn til det saaledes fremførte foreslaar man, at den kongelige Udnævnelse bibeholdes, og at det i hvert enkelt Styrelsesgrens særlige Lønningsregler (eller Lønningslov) fastslaaes, til hvilke Stillinger den kongelige Udnævnelse udkræves. Paa samme Maade fastsættes det, hvilke Tjenestemænd paagældende Minister skal ansætte, og hvilke der kan ansættes af en underordnet Myndighed. Det maa anses for ønskeligt, at Retten til at ansætte i egentlige Tjenestestillinger lægges fra den lokale, underordnede Myndighed (Stationsforstander, Postmester, Inspektør o. s. v.) til den centrale Myndighed (Minister, Generaldirektør o. s. v.), ligesom det bør tilstræbes, at de